

Г. стана въ най-ново време едно много разпространено сръдство за слушане механическа музика.

Гранадосъ, Едуардо — Granados, Eduardo — испански компонистъ, род. 28 юли 1894 въ Барселона, училъ тамъ въ основната отъ баща му „Гранадосъ академия“ и при Конрадо делъ Кампо въ Мадридъ; учителъ и директоръ на „Гранадосъ академия“. Писалъ: каркуели, музика къмъ „Ифигения въ Таврида“ (на каталонски езикъ) и др.

Гранди, Алесандро де — Grandi Alessandro de — единъ отъ виднитъ компонисти на Венецианската школа, ученикъ на Джовани Габриели, писалъ: меси, нѣколко книги мотети на 2, 3 и 4 — до 8 гласа, псалми на 8 гласа, нѣколко книги мадригали и кантати съ басъ и др.

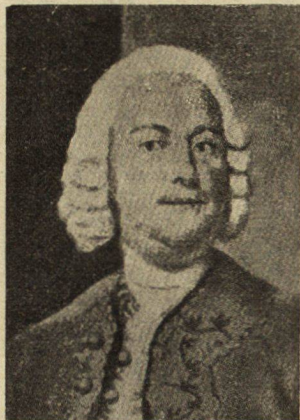
Гранъ жьо, фр. Grand jeu — въ хармониума — изтегляне на регистритъ, докарваще въ движение цѣлия механизъмъ.

Гранъ кюръ, фр. Grand choeur — 1) сж наричали презъ XVII и XVIII в. обемащиятъ цѣлата маса инструменти оркестъръ, служащъ за изпълнение на самостоянитъ (оркестрови) мѣста и за аккомпаниране на хора, за разлика отъ този, който се е състоялъ само отъ нѣколко инструмента, служащъ за аккомпаниране на речитативитъ и ариитъ. 2) При органа означава съединение на всички гласове.

Гранъ оргъ, фр. Grand orgue — въ органа — главния мануалъ.

Граунъ, Карлъ Хайрихъ — Graun, Karl Heinrich — единъ отъ най-плодовититъ нѣмски оперни и църковни компонисти отъ първата половина на XVIII ст., род. 7 май 1701 въ Варенбрик (пров. Саксония), умр. 8 авг. 1759 въ Берлинъ, ученикъ на известното Дрезденско „Kreuzschule“, кждето училъ органъ и пѣние, и билъ хористъ (сопранистъ) въ градския църковенъ хоръ, и следъ като училъ теория и композиция при капелмайстора Шмидтъ, започва да компонира малки църковни пиеси. 1725 отива като оперенъ тенористъ и капелмайсторъ въ Брауншвайгъ, кждето започва да пише първитъ си опери и голѣми църковни творби. Следъ като престоюва 5 години като пѣвецъ въ

Райнсбергската капела, Фридрихъ II го натоварва да състави оперната трупа въ Берлинъ, за която щелъ ГГ. отива въ Италия за ангажиране на пѣвци. Следъ връщането бива назначенъ за капелмайсторъ на ново-

Карлъ Граунъ

образуваната опера, чийто репертуаръ се състоялъ изключително отъ неговитъ, и оперитъ на Хаске. Творчеството на Г. обема повечек отъ 30 опери, но църковната музика е центъръ на неговото дѣло — особно прочутата оратория „Смъртта на Исуса“, която до скоро се е изпълнявала всѣка година на страстния петъкъ въ Берлинъ, послѣ „Te Deum“ — а, и нѣкои отъ кантатитъ и мотетитъ му. Освеиъ това, Г. е писалъ концерти за пиано и флейта — за последния инструментъ, предназначени за Фридриха Велики, творби за органъ, пѣсни, триа за разни инструменти и др.

Графъ, Максъ — Graf, Max — музикаленъ писателъ, и критикъ, род. 1 окт. 1873 въ Виена, кждето и училъ, професоръ по история на музиката и музикална естетика въ Виенската музикална академия и критикъ на Wiener allgemeine Zeitung. Писалъ: „Музиката въ времето на ренесанса“, „Вагнеровиятъ проблемъ и др. сту-